

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

ÎNCHEIERE

Dosar nr. 2470/1/2012

Ședința publică de la 17 mai 2012

PREȘEDINTE: **Livia Doina Stanciu** Președintele
 Florentina Dragomir Înaltei Curți de Casație și Justiție
 Maricela Cobzariu - judecător
 Sofica Dumitrașcu - judecător
 Ioana Alina Ilie - judecător
 Magistrat asistent: **Alina Gabriela Păun**

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –
Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat prin:
Procuror **Elena Matieșescu**

S-au luat în examinare:

-cererea vizând probele solicitate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina, în susținerea cererilor privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen fixat pentru judecarea cauzei;

-cererile formulate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen fixat pentru judecarea cauzei;

-exceptția invocată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, privind constatarea neconvenționalității dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară;

-cererea formulată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară;

-cererile formulate de recurenta intimată inculpată Jianu Paula Irina, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.III din Legea nr.202/2010 și ale art.305 alin.2 Cod procedură penală;

- cererile formulate de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.52 alin.2 - sintagma „iar dacă se găsește necesar” - Cod procedură penală și ale art.363 alin.2 fraza finală Cod procedură penală;

-cererea formulată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de întrerupere a judecății și de sesizare a Secțiilor Unite în vederea schimbării jurisprudenței penale în materia interpretării art.124 și art.128 din Codul penal, toate acestea în dosarul având ca obiect recursurile declarate de **MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE** și de inculpații **NĂSTASE ADRIAN, JIANU PAULA IRINA, VASILE MIHAIL CRISTIAN, POPOVICI BOGDAN, POPOVICI MARINA IOANA, GASPAREVICI DIANA** împotriva sentinței nr.176 din 30 ianuarie 2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr. 514/1/2009.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 16 mai 2012, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată ,care face parte integrantă din prezenta, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 17 mai 2012 când, în aceeași compunere, a dispus următoarele :

ÎNALTA CURTE

Asupra cererilor și excepțiilor invocate;

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

La termenul de judecată din data de 16 mai 2012, după ce au fost analizate și discutate cu apărătorii părților argumentele susținute de aceștia cu privire la ordinea de examinare a cererilor și excepțiilor invocate în cauză, Înalta Curte a apreciat că, în lipsa unui text de lege care să reglementeze ordinea și modul în care trebuie să procedeze instanța în soluționarea mai multor excepții procesuale - de fond sau de procedură - inclusiv excepții de neconstituționalitate sau neconvenționalitate, așa cum corect s-a arătat în doctrină – judecătorul este cel care trebuie să stabilească această ordine ce

rezultă din caracterul și efectele pe care le produc acestea în cadrul procesului.

Astfel, Înalta Curte a acordat cuvântul apărătorilor recurenților intimați inculpați, reprezentantului Ministerului Public cu privire la cererile și excepțiile depuse la dosar după cum urmează :

Cererile și excepțiile formulate de apărătorul recurentului intimat inculpat Năstase Adrian, avocat Corneliu Liviu Popescu și de apărătorul recurenteii intimată inculpată Jianu Paula Irina, avocat Ghiță Gabriela:

- cererile prealabile privind constatarea nulității absolute a încheierii din 3 aprilie 2012, prin care a fost preschimbat primul termen de judecată fixat pentru judecarea cauzei și cererile de probe în susținerea acestora (filele 347 – 350, respectiv filele 24 – 25 și 26 – 27, vol. 2 dos. recurs);

- excepție de neconvenționalitate a dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004, (filele 344 - 346);

- excepție de neconstituționalitate a dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004, în raport de dispozițiile art.21 alin.3, art.124 alin.2 și art.129 din Constituția României (filele 339 - 343);

- excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.III din Legea nr.202/2010 prin care a fost modificată organizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv, prin care au fost constituite completele de 5 judecători, în raport cu dispozițiile art.21 din Constituția României, (filele 409 - 410);

- excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.305 alin.2 din Codul de procedură penală, în raport de dispozițiile art.124 alin.3 din Constituția României, (fila 21 vol.2 dos.recurs);

- excepție de neconstituționalitate a dispozițiilor art.52 alin.2 - sintagma „iar dacă se găsește necesar” - din Codul de procedură penală, în raport de dispozițiile art.21 alin.3 din Constituție (filele 333 - 335);

- excepție de neconstituționalitate a dispozițiilor art.363 alin.2 fraza finală din Codul de procedură penală, în raport de dispozițiile art.21 alin.(3) și art.24 din Constituția României, (filele 322 - 325);

- cerere de întrerupere a judecății și de sesizare a Secțiilor Unite în vederea schimbării jurisprudenței penale în materia interpretării art.124 și art.128 Cod penal (filele 329 - 332);

Amplele concluzii ale apărătorilor recurenților intimați inculpați, ale reprezentantului Ministerului Public, precum și cuvântul în replică al acestora, au fost consemnate în detaliu, în încheierea din data de 16 mai 2012, care face parte integrantă din prezenta.

Examinând cererile și excepțiile invocate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina, Înalta Curte constată următoarele:

1.Referitor la **probele** solicitate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina, în susținerea cererilor privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen fixat pentru judecarea cauzei, Înalta Curte le apreciază ca nefiind concludente și utile cauzei, urmând a le respinge ca atare, pentru considerentele ce se vor releva mai jos:

Potrivit dispozițiilor art.67 alin.1 din Codul de procedură penală "în cursul procesului penal părțile pot propune probe și cere administrarea lor".

Conform alin.2 al aceluiași articol "cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă", iar potrivit alin.3 "admiterea sau respingerea cererii se face motivat".

Fiecare probă conține unul sau mai multe elemente de fapt care servesc la aflarea adevărului cu privire la obiectul probațiunii; aceste elemente de fapt formează împreună obiectul probei (factum probans), care trebuie să privească obiectul probațiunii (factum probandum), această corelație făcând posibilă calificarea probei ca fiind admisibilă, pertinentă, concludentă și utilă.

O probă este pertinentă atunci când obiectul ei are legătură cu vreuna din constatările care pot face obiectul probațiunii.

O probă este concludentă atunci când obiectul său pune în lumină fapte sau împrejurări care servesc la aflarea adevărului cu privire la obiectul probațiunii și la rezolvarea cauzei penale.

În cazul în care probele nu au valoarea informațională menționată mai sus, pot fi respinse ca neconcludente, această concluzie degajându-se în urma interpretării prin raționamentul per a contrario a dispozițiilor legale mai sus enunțate.

Prin probe utile se înțeleg acele elemente de fapt care, prin informațiile pe care le conțin, sunt necesare soluționării cauzei.

Raportând considerațiile teoretice mai sus enunțate la cazul în speță, analizând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte constată, contrar susținerilor recurenților intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina, că, atât de pe site-ul Înaltei Curți de Casație și Justiție, accesibil oricărei persoane, cât și din sistemul intranet Ecris, la care părțile au acces prin sistemele info-touch aflate la sediul instanței, preschimbarea termenului de judecată a fost evidențiată în fișa dosarului, situație ce putea fi verificată de recurenții intimați inculpați, cărora, preschimbarea termenului le-a fost adusă la cunoștință de îndată, prin emiterea citațiilor pentru noul termen de judecată fixat, conform dispozițiilor art. 291 alin. 3¹ fraza finală din Codul de procedură penală.

În consecință, probele solicitate de apărare nu prezintă valoare informațională și nici nu sunt necesare soluționării cererii, astfel încât Înalta Curte va respinge ca nefiind concludente și utile cauzei, probele solicitate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina, în susținerea cererilor privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen fixat pentru judecarea cauzei.

2. Cu privire la cererile formulate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen stabilit pentru judecarea cauzei, analizând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte constată că preschimbarea primului termen de judecată în cauză, fixat aleatoriu, pentru data de 21 mai 2012, la data de 23 aprilie 2012 s-a făcut cu respectarea dispozițiilor legale în materie.

Potrivit dispozițiilor art.291 alin.3¹ din Codul de procedură penală , "completul investit cu judecarea unei cauze penale poate, din oficiu sau la cererea părților, să preschimbe primul termen (...) cu respectarea principiului continuității completului (...) în vederea soluționării cu celeritate a cauzei".

Referitor la domeniul de aplicare al acestei instituții introdusă prin Legea nr.202/2010, preschimbarea termenului de judecată a fost inclusă, în mod expres, în cadrul dispozițiilor generale privind judecata , ce alcătuiesc cadrul normativ comun după care se desfășoară orice judecată, indiferent de gradul instanței sau de felul judecății.

Prin urmare, preschimbarea termenului de judecată poate interveni în orice activitate cu caracter jurisdicțional având ca obiect judecarea (rezolvarea în fond) a unei cauze penale, după investirea, în condițiile legii, a completului de judecată.

În ceea ce privește condițiile generale ale preschimbării termenului de judecată, aceasta intervine în primul rând din oficiu (cum este cazul în speță) sau la cererea părților și poate privi orice termen de judecată.

Singura condiție este ca preschimbarea termenului să respecte principiul continuității completului de judecată.

Temeiurile preschimbării sunt fie imposibilitatea desfășurării activității de judecată, din motive obiective, la termenul fixat inițial, fie soluționarea cu celeritate a cauzei.

Raportând considerațiile teoretice mai sus enunțate la cazul în speță, Înalta Curte constată că ,preschimbarea primului termen de judecată în cauză, fixat aleatoriu, pentru data de 21 mai 2012 la data de 23 aprilie 2012 s-a realizat cu respectarea dispozițiilor art.291 alin.3¹ din Codul de procedură penală întrucât : preschimbarea termenului privește o cauză aflată în recurs,

pe rolul Completului de 5 Judecători, s-a făcut din oficiu de către instanță, respectând principiul continuității completului de judecată – membrii completului de judecată care au dispus preschimbarea fiind membrii Completului de 5 Judecători – Penal 2, investit cu soluționarea cauzei.

Temeiul preschimbării termenului de judecată a fost justificat, pe de o parte, de soluționarea cu celeritate a cauzei, (avându-se în vedere următoarele argumente: - această cauză a fost înregistrată pe rolul Secției penale în urmă cu 3 ani de zile, respectiv la data de 20 ianuarie 2009, soluția a fost pronunțată în primă instanță la data de 30 ianuarie 2012 și ulterior dosarul nr.2470/1/2012, având ca obiect recursurile declarate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații Năstase Adrian, Jianu Paula Irina, Vasile Mihail Cristian, Popovici Bogdan, Popovici Marina Ioana și Gasparovici Diana împotriva sentinței primei instanțe, a fost înregistrat pe rolul Completului de 5 Judecători la data de 29 martie 2012, primind, prin repartizarea aleatorie, prim termen la data de 21 mai 2012, la Completul de 5 Judecători – Penal 2); iar pe de altă parte, de complexitatea deosebită a acesteia (81 de dosare de urmărire penală, 28 de dosare ale primei instanțe, numărul mare de martori audiați în cauză și un număr de 6 inculpați).

Deși dispozițiile legale prevăd că preschimbarea termenului de judecată se dispune prin rezoluția judecătorului, împrejurarea că, în această cauză, preschimbarea termenului s-a dispus printr-o încheiere, care este o hotărâre judecătorească, dă o forță juridică mai mare actului ce reprezintă voința întregului complet de judecată și nu atrage nulitatea absolută, nefiind încălcată nicio dispoziție dintre cele reglementate de art.197 alin.2 și 4 din Codul de procedură penală.

Totodată, potrivit dispozițiilor art.197 alin.2 din Codul de procedură penală, "dispozițiile relative la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată sunt prevăzute sub sancțiunea nulității. De asemenea, sunt prevăzute sub sancțiunea nulității și dispozițiile relative la participarea procurorului, prezența inculpatului și asistarea acestuia de către apărător, când sunt obligatorii potrivit legii, precum și la efectuarea referatului de evaluare în cauzele cu infractori minori".

Analizând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte constată că, pe de o parte, împrejurarea că preschimbarea termenului nu s-a realizat prin rezoluție administrativă, ci printr-o hotărâre judecătorească, nu se regăsește printre cazurile de nulitate absolută, prevăzute expres și limitativ de dispozițiile art.197 alin.2 din Codul de procedură penală.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art.197 alin.4 din Codul de procedură penală, "încălcarea oricărei alte dispoziții legale decât cele prevăzute în alin. 2 atrage nulitatea actului în condițiile alin. 1, numai dacă a fost invocată în cursul efectuării actului când partea este prezentă sau la primul termen de judecată cu procedura completă când partea a lipsit la efectuarea actului. Instanța ia în considerare din oficiu încălcările, în orice stare a procesului, dacă anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei".

Potrivit alin.1 al art.197 din Codul de procedură penală, "încălcările dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrag nulitatea actului, numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelui act".

Analizând dispozițiile legale mai sus enunțate, rezultă că , pentru existența nulității prevăzute de art.197 alin.4 din Codul de procedură penală, trebuie îndeplinite condițiile cu privire la latura substanțială și condițiile cu privire la latura procedurală.

Referitor la condițiile privind **latura substanțială**, Înalta Curte are în vedere următoarele :

- existența unei încălcări a dispozițiilor legale, care a avut loc cu ocazia îndeplinirii unui act procesual sau efectuării unui act procedural;

- În acest sens, încălcarea dispozițiilor legale trebuie să fie diferită față de cele enumerate în art.197 alin.2 din Codul de procedură penală, iar dovada încălcării trebuie să rezulte din însuși cuprinsul actului procedural sau procesual a cărei anulare se cere.

- să fi rezultat o vătămare din încălcarea dispozițiilor legale;

- Vătămarea trebuie să fie de ordin procedural, adică să aducă o atingere unui drept sau interes procesual al unei părți sau o vătămare de ordin material.

- Obligația pentru cel care invocă nulitatea de a dovedi existența vătămării, atunci când aceasta nu este evidentă, rezultă din regula generală care impune sarcina probei celui care afirmă.

- vătămarea adusă să nu poată fi înlăturată decât prin anularea actului.

- Anularea actului constituie o soluție subsidiară la care se recurge numai dacă vătămarea nu poate fi înlăturată pe altă cale.

Referitor la condițiile privind **latura procedurală**, Înalta Curte are în vedere următoarele :

- nulitatea prevăzută de dispozițiile art.197 alin.4 din Codul de procedură penală trebuie invocată, ea nu operează automat și nu poate fi

luată în considerare din oficiu decât excepțional, în ipoteza prevăzută de art.197 alin.4 partea finală din Codul de procedură penală;

- nulitatea trebuie invocată într-un anumit interval de timp, stabilit în raport de prezența sau lipsa celui interesat la efectuarea actului;

- în cazul în care nulitatea nu a fost invocată în termenul arătat mai sus, nulitatea se consideră acoperită.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor legale mai sus enunțate, nulitatea prevăzută de art.197 alin.4 din Codul de procedură penală, poate fi luată în considerare din oficiu, atunci când instanța apreciază că anularea actului făcut cu încălcarea legii este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

Raportând aceste considerații teoretice la cazul în speță, Înalta Curte apreciază, de asemenea că, împrejurarea că preschimbarea termenului nu s-a realizat prin rezoluție administrativă, ci printr-o hotărâre judecătorească, (încheiere) nu reprezintă un motiv de nulitate, în sensul dispozițiilor art.197 alin.4 raportat la art.197 alin.1 din Codul de procedură penală, având în vedere faptul că deși a fost invocată de către apărare o vătămare, aceasta nu a fost dovedită, în conformitate cu obligația ce incumbă celui care invocă nulitatea, de a dovedi existența vătămării, atunci când acesta nu este evidentă, obligație ce rezultă din regula generală care impune sarcina probei celui care afirmă.

Față de toate aceste aspecte, Înalta Curte apreciază că încheierea prin care s-a dispus preschimbarea termenului de judecată conferă tocmai o garanție în plus a dreptului la un proces echitabil, în concordanță cu dispozițiile art.6 din CEDO, având în vedere natura acesteia, de hotărâre judecătorească, fiind un act ce reflectă voința întregului complet de judecată, cu o forță juridică superioară rezoluției cu caracter administrativ.

Pe de altă parte, nu poate fi reținută nici susținerea în sensul că, prin preschimbarea termenului de judecată, s-ar fi adus vătămări dreptului la apărare întrucât, din analiza actelor și lucrărilor dosarului, rezultă că, în cursul judecării cauzei în primă instanță au fost acordate la solicitarea avocaților mai multe termene pentru pregătirea apărării, s-au admis cererile de copiere a întregului dosar și a CD-urilor anexate acestuia, au fost xerocopiate toate încheierile de ședință și declarațiile părților aflate la dosar, iar expertizele au fost predate personal inculpaților, în ședințele de judecată, de către experții desemnați de către instanță.

Înalta Curte apreciază ca neîntemeiată critica privind faptul că au fost încălcate dispozițiile art.385¹¹ alin.4 din Codul de procedură penală, cu consecința constatării incidenței nulității absolute prevăzute de art. 197 alin. 2

fraza a II-a, teza I din Codul de procedură penală, în sensul că reprezentantul Ministerului Public trebuia să participe la ședința din camera de consiliu având ca obiect preschimbarea din oficiu a termenului de judecată fixat aleatoriu în cauză, pentru următoarele considerente:

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor Codului de procedură penală rezultă că Titlul II al Părții speciale se intitulază "Judecata"; în cadrul acestuia, Capitolul I poartă denumirea de "Dispoziții generale", iar Capitolul II Secțiunea I poartă denumirea de "Desfășurarea judecării cauzelor".

În cadrul „Dispozițiilor generale” privind judecata, în cuprinsul articolelor de la art. 287 la art. 294 din Codul de procedură penală, legiuitorul, în cadrul **măsurilor pregătitoare** ședinței de judecată enumeră într-o ordine logică: *Îndatoririle instanței de judecată, Locul unde se desfășoară judecata, Oralitatea, nemijlocirea și contradictorialitatea, Publicitatea ședinței de judecată, Citarea părților la judecată, Compunerea instanței, Judecata de urgență în cauzele cu deținuți, Asigurarea apărării*, că toate acestea reprezintă măsuri premergătoare ședinței de judecată rezultă și din interpretarea logică și sistematică a textului art. 295 din Codul de procedură penală (care urmează celor indicate anterior) și care are ca denumire marginală **“Alte măsuri pregătitoare”**

Așadar, art.291 alin.3¹ din Codul de procedură penală, cel care se referă la instituția preschimbării termenului de judecată face parte din Capitolul I al Părții speciale a Codului de procedură penală, intitulat "Dispoziții generale", iar nu din Capitolul II Secțiunea I, intitulat "Desfășurarea cercetării judecătorești"; prin urmare, încheierea prin care s-a dispus preschimbarea termenului de judecată face parte dintre măsurile pregătitoare ședinței de judecată, având ca scop asigurarea îndeplinirii tuturor condițiilor cerute de lege pentru desfășurarea ședinței de judecată la termenul fixat, cu respectarea tuturor dispozițiilor care reglementează procesul penal, fără riscul unei reluări a activității procesuale, deci fără tergiversări în soluționarea cauzei; de altfel denumirea marginală a articolului 291 din Codul de procedură penală este "Citarea părților la judecată", citarea fiind tot o măsură premergătoare ședinței de judecată.

Pe de altă parte, din redactarea textului art.291 alin.3¹ din Codul de procedură penală nu rezultă că este obligatorie prezența procurorului la soluționarea preschimbării termenului de judecată; dacă legiuitorul ar fi dorit participarea reprezentantului Ministerului Public ar fi prevăzut aceasta, în mod expres, în dispozițiile mai sus menționate.

Mai mult decât atât, textul art. 385¹¹ alin. 4 din Codul de procedură penală se referă la „Participarea procurorului la **judecarea** recursului”, și nu la

participarea acestuia în cadrul activităților desfășurate de instanță în cadrul măsurilor premergătoare ședinței de judecată, ceea ce înlătură, în speță, incidența dispozițiilor art. 197 alin. 2 fraza a II-a teza I din Codul de procedură penală.

Nici criticile formulate de apărare privind pronunțarea în ședință publică sau cele referitoare la lipsa minutei nu vor fi luate în considerare de instanță, având în vedere raționamentul mai sus arătat, dar și mențiunile din conținutul încheierii de preschimbare a termenului de judecată, redată și în fișa dosarului aflată în sistemul informatizat accesibil publicului.

În consecință, Înalta Curte va respinge ca neîntemeiate, cererile formulate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen fixat pentru judecarea cauzei.

3.În ceea ce privește excepția privind constatarea neconvenționalității dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, excepție invocată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Noțiunea de "instanță" este o noțiune autonomă, specifică Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului; autonomia acestei noțiuni acționează în ambele sensuri:

Astfel, o instanță care în dreptul intern este considerată instanță judiciară, poate să nu fie considerată "instanță" în sensul art.6 paragraful 1 din CEDO, și anume , atunci când ea nu oferă garanțiile cerute de această dispoziție; în același timp însă, o instituție care nu este integrată în sistemul judiciar al statului în cauză, poate fi considerată "instanță" în sensul Convenției, fiind suficient ca aceasta să respecte condițiile enunțate de articolul 6 din CEDO.

Instanța, așa cum este prevăzută în dispozițiile art.6 paragraful 1 din CEDO, trebuie să fie independentă și imparțială.

Din perspectiva Curții Europene a Drepturilor Omului, "atunci când trebuie să determine dacă un organ poate fi considerat independent, Curtea va ține cont de modul în care au fost numiți membrii săi, de durata mandatului lor, de existența garanțiilor menite să împiedice presiunile din exterior, dar și de aparența de independență a acestui organ" (cauza Cambell și Fell/28 iunie 1984, cauza Procola/28 septembrie 1995).

În jurisprudența Curții, independența și imparțialitatea instanței se găsesc în strânsă legătură, astfel încât, adesea, o instanță care nu oferă suficiente garanții de independență nu va putea fi considerată nici imparțială.

Lipsa prejudecăților și atitudinii nepărtinitoare sunt elemente definitorii ale imparțialității: "existența imparțialității în sensul art.6 paragraful 1 din Convenție trebuie determinată conform unui test subiectiv, pe baza convingerilor personale ale unui anumit judecător într-o anumită cauză, dar și conform unui test obiectiv, care să stabilească dacă un judecător a oferit suficiente garanții pentru a exclude orice îndoială legitimă în această privință"(cauza Piersack vs. Belgia).

Referitor la demersul subiectiv, trebuie demonstrat că raționamentul judecătorului într-o anumită circumstanță, dacă a acționat sau nu în mod nepărtinitor; imparțialitatea, conform demersului subiectiv, se prezumă până la proba contrarie, atitudinea părtinitoare a judecătorului într-o cauză impunându-se a fi dovedită (cauza Le Compte, Van Leuven și De Meyere/23 iunie 1981).

Din perspectiva Curții, demersul obiectiv îl reprezintă "încrederea pe care, într-o societate democratică, instanțele trebuie să o inspire publicului și, în primul rând, acuzatului într-un proces penal" (cauza Fey vs. Austria).

În acest sens, opinia părții în cauză cu privire la imparțialitatea instanței este importantă, dar nu decisivă, fiind esențial ca îndoielile privitoare la imparțialitate să poată fi justificate în mod rezonabil; Curtea a arătat că statul are obligația de a verifica acuzațiile de părtinire aduse unui jurat, iar aceasta presupune existența unor proceduri care să asigure respectarea cerinței de imparțialitate.

De asemenea, Convenția nu impune statelor să creeze anumite instanțe, nici modul de alcătuire al acestora și nici modul de organizare a activității de judecată. Prin urmare, raportat la cerințele normei europene, compunerea completelor de judecată nu trebuie să fie realizată într-un mod agreeat de justițiabil.

Ca atare, analizând cererile formulate în cauză, Înalta Curte constată că apărarea nu a indicat existența vreunei decizii a Curții Europene a Drepturilor Omului în care să fi identificat o situație similară celei relevate în cererea formulată.

Mai mult decât atât, **specializarea** completelor de judecată a fost determinată de natura cauzelor, iar prin constituirea Completelor de 5 Judecători s-a urmărit configurarea unei soluții omogene, dându-se eficiență principiului specializării în detrimentul principiului reprezentativității și nașterea premiselor pentru crearea unei jurisprudențe unitare în materia corespunzătoare competenței acestor complete; prin judecarea cauzelor penale de către complete formate numai din judecători specializați în

domeniul dreptului penal se asigură, într-o mai mare măsură, respectarea dreptului la un proces echitabil.

În consecință, Înalta Curte apreciază ca neîntemeiată excepția vizând constatarea neconvenționalității dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, excepție invocată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian.

4.Referitor la excepțiile de neconstituționalitate invocate, respectiv:

- cererea formulată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară;

- cererile formulate de recurenta intimată inculpată Jianu Paula Irina, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.III din Legea nr.202/2010 și ale art.305 alin.2 Cod procedură penală;

- cererile formulate de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.52 alin.2 - sintagma „iar dacă se găsește necesar” - Cod procedură penală și ale art.363 alin.2 fraza finală Cod procedură penală, Înalta Curte reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr.47/1992, republicată, rezultă că admisibilitatea cererii de sesizare a Curții Constituționale este condiționată de îndeplinirea cumulativă a celor patru cerințe stipulate expres de textul legal:

- a) starea de procesivitate, în care ridicarea excepției de neconstituționalitate apare ca un incident procedural creat în fața unui judecător sau arbitru, ce trebuie rezolvat premergător fondului litigiului;

- b) activitatea legii, în sensul că excepția privește un act normativ, lege sau ordonanță, după caz, în vigoare;

- c) prevederile care fac obiectul excepției să nu fi fost constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale;

- d) interesul procesual al rezolvării prealabile a excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art.29 alin.5 din Legea nr.47/1992, republicată, dacă excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin.1, 2 și 3, instanța în fața căreia s-a invocat excepția respinge, printr-o încheiere motivată, cererea de sesizare a Curții Constituționale.

Acest text de lege instituie o obligație în sarcina instanței de a verifica legalitatea excepției de neconstituționalitate invocate înaintea sa, cauzele de inadmisibilitate putând fi legate de obiectul sesizării, de subiectul sesizării sau de temeiul constituțional al acesteia.

Instanța de judecată în fața căreia s-a invocat o excepție de neconstituționalitate nu are competența examinării acesteia, ci se limitează exclusiv la analiza **pertinenței excepției**, în sensul constatării existenței unei legături cu soluționarea cauzei, în orice fază a procesului și oricare ar fi obiectul acestuia, precum și a îndeplinirii celorlalte cerințe legale.

În cauză, excepțiile de neconstituționalitate invocate, privind dispozițiile art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004, art.III din Legea nr.202/2010, art.305 alin.2 Cod procedură penală, art.52 alin.2 - sintagma „iar dacă se găsește necesar” - Cod procedură penală și ale art.363 alin.2 fraza finală Cod procedură penală, vizează texte de lege care sunt în vigoare și nu s-au constatat anterior, printr-o decizie a Curții Constituționale, că sunt neconstituționale.

Referitor la condiția de admisibilitate – dispoziția legală a cărei neconstituționalitate a fost invocată să aibă legătură cu soluționarea cauzei -, aceasta vizează incidența prevederii legale asupra soluției ce se va pronunța în cauza dedusă judecării, adică asupra obiectului procesului penal aflat pe rolul instanței judecătorești și a cărei neconstituționalitate se cere a fi constatată.

Fiind un incident apărut în cadrul unui litigiu, invocarea unei excepții de neconstituționalitate impune **justificarea unui interes** de către autorul cererii.

Stabilirea acestui interes se face de către instanță, pe calea verificării pertinentei excepției, în raport cu procesul în care a intervenit și a efectului pe care decizia Curții Constituționale o produce în soluționarea procesului principal, respectiv asupra conținutului hotărârii ce se va pronunța în cauză.

Dacă **cerința relevanței** este expresia utilității pe care soluționarea excepției invocate o are în cadrul rezolvării acestui litigiu, pe cale de consecință, irelevanța este situația în care o excepție de neconstituționalitate nu are legătură cu cauza în care a fost invocată.

Față de motivele invocate în scris și susținute oral în fața instanței de către autorul excepției, se impun a fi făcute câteva precizări de ordin teoretic, privind condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, după modificarea și completarea Legii nr.47/1992, privind organizarea Curții Constituționale

Modificarea legii organice a adus o nuanțare a condiției relevanței, aceasta apărând ușor atenuată, deoarece ea nu mai prezintă o relație de dependență între dispoziția atacată și soluționarea cauzei, ci o simplă „legătură” între acestea.

Noțiunea de relevanță este subsumată ideii de interes al părții de a invoca excepția de neconstituționalitate, însă această noțiune nu a fost definită în jurisprudența Curții Constituționale; cu toate acestea, există o serie

de elemente care influențează aprecierea relevanței unei excepții de neconstituționalitate, un astfel de element fiind caracterul material sau procesual al normei contestate.

Din această perspectivă, instanța este chemată, în egală măsură, să verifice și legalitatea excepției de neconstituționalitate a unei norme procedurale aplicabile procedurii de soluționare a cauzei, dacă excepția a fost invocată într-un moment al procesului în care relevanța sa să poată fi apreciată pe baza stării de fapt și a probelor administrate.

În ceea ce privește dreptul subiectiv de a invoca o excepție de neconstituționalitate, acesta nu are un caracter absolut, ci trebuie exercitat în condițiile și în limitele stabilite de lege (cu bună credință), cu respectarea scopului legii și nu pentru a se încerca denaturarea sau a se împiedica aplicarea unei instituții ori a unei norme legale.

Examinând prin prisma dispozițiilor legale menționate cererile formulate de recurenții intimati inculpați Năstase Adrian și Jianu Irina Paula, Înalta Curte constată că nu este îndeplinită pentru niciuna dintre excepțiile de neconstituționalitate invocate, ultima condiție, aceea ca dispoziția din lege a cărei neconstituționalitate este invocată să aibă legătură cu soluționarea cauzei.

Astfel:

- Recurentul intimat inculpat Năstase Adrian a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 referitoare la compunerea completelor de 5 Judecători în materie penală ("formate numai din judecători din cadrul Secției penale ai Înaltei Curți de Casație și Justiție") , în raport de dispozițiile art.21 alin.3, art.124 alin.2 și art.129 din Constituția României, interpretate în temeiul art.20 alin.1 din Constituție și a jurisprudenței Curții Constituționale și art.6 paragraful 1 din CEDO, iar recurenta intimată inculpată Jianu Paula Irina a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.III din Legea nr.202/2010, prin care au fost instituite completele de 5 judecători, susținând că au fost constituite ca instanțe extraordinare, lipsite de imparțialitate și independență, ceea ce contravine prevederilor art.21 din Constituția României

Textele de lege invocate ca fiind neconstituționale de către recurenții intimati inculpați critică modul de compunere a instanței, respectiv al Completului de 5 Judecători și nu au legătură cu obiectul cauzei, prin excepțiile invocate tinzându-se practic, la modificarea legii, atribut care este de competență exclusivă a legiuitorului.

În raport de aceste considerente, Înalta Curte constată că dispozițiile art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 și art.III din Legea nr.202/2010,

a căror neconstituționalitate a fost invocată, nu au legătură cu soluționarea prezentei cauze.

- Recurenta intimată inculpată Jianu Paula Irina a mai invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.305 alin.2 din Codul de procedură penală, în sensul că încheierea de ședință este supusă cenzurii exclusive a președintelui completului de judecată, în raport de prevederile art.124 alin.3 din Constituția României.

Înalta Curte constată că textul art.305 alin.2 din Codul de procedură penală conține norme de procedură care nu intră în conflict cu dispozițiile art.124 alin.3 din Constituția României, întrucât încheierea de ședință este un act în cuprinsul căruia se consemnează desfășurarea procesului penal în ședința de judecată. Totodată, încheierea de ședință constituie, conform art. 311 alin. 3 din Codul de procedură penală, o hotărâre judecătorească, dar și proces verbal de desfășurare a ședinței de judecată în care instanța, respectiv completul de judecată, în componența prevăzută de lege, nu face altceva decât să consemneze fapte concrete petrecute în ședința de judecată, cereri de orice natură formulate de procuror, de părți și de ceilalți participanți la proces, măsuri luate în cursul ședinței ș.a., pentru care legiuitorul a apreciat necesară semnarea acestora doar de către cel care conduce ședința de judecată, respectiv de președintele completului.

Prin urmare, nu se poate susține că se încalcă principiul independenței judecătorilor, statuat de dispozițiile art.124 alin.3 din Constituția României.

În consecință, Înalta Curte apreciază că dispozițiile art.305 alin.2 din Codul de procedură penală, a căror neconstituționalitate a fost invocată, nu au legătură cu soluționarea cauzei.

- Recurentul intimat inculpat Năstase Adrian a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.52 alin.2 sintagma "iar dacă se găsește necesar" din Codul de procedură penală, în sensul că aceste dispoziții condiționează participarea inculpatului, ca parte în procesul penal, la soluționarea, în ședință secretă, a cererii de recuzare, de aprobarea instanței care soluționează cererea de recuzare, astfel încât, a conchis că, în cauză, sunt încălcate prevederile art.21 alin.3 din Constituția României și art.6 paragraful 1 din CEDO.

Înalta Curte apreciază că rezolvarea cererii de recuzare reprezintă o **problemă de fapt și de aplicare corectă a legii**, de competența exclusivă a instanței de judecată, fiind o procedură specială, prevăzută de lege, care nu aduce atingere drepturilor procesuale ale părților, ci, dimpotrivă, se evită tergiversarea în soluționarea cauzei, se rezolvă un incident procesual, iar nu fondul cauzei.

Reglementarea procedurii de soluționare a cererii de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri, în deplină concordanță cu cerințele unui proces echitabil.

În consecință, Înalta Curte constată că dispozițiile art.52 alin.2 sintagma "iar dacă se găsește necesar" – a căror neconstituționalitate a fost invocată nu au legătură cu soluționarea cauzei, **întrucât sunt criticate aspecte ce țin de aplicarea legii.**

- Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.363 alin.2 fraza finală din Codul de procedură penală, invocată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, în sensul că "dosarul cauzei nu este trimis în original de instanță la sediul profesional al inculpatului", astfel încât sunt încălcate prevederile art.21 alin.3 și art.24 din Constituția României și art.6 din CEDO, Înalta Curte reține următoarele:

În dispozițiile art.131 din Constituția României este reglementat rolul Ministerului Public în activitatea judiciară, acesta reprezentând interesele generale ale societății, apărând ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

Astfel, în textul constituțional mai sus menționat, se îmbină interesul general cu cel particular, iar acest rol legitimează participarea procurorului în procesele penale, cât și în cele cu caracter privat.

Potrivit doctrinei, noțiunea de participanți în procesul penal are un sens larg și unul restrâns, în sens larg, prin participanții la procesul penal înțelegându-se toți subiecții oficiali sau particulari care participă efectiv la activitatea ce se desfășoară în cadrul procesului penal (această categorie aparte cuprinde organele judiciare, părțile, apărătorii și alte persoane), iar în sens restrâns, prin participanții la procesul penal, înțelegându-se organele judiciare, părțile și apărătorii.

Organele judiciare care au calitatea de participanți în procesul penal sunt organele judecătorești, procurorul și organele de cercetare penală.

Legea stabilește persoanele care se subsumează noțiunii de părți în procesul penal.

Apărătorul în procesul penal are o poziție specială, situându-se pe poziția părții careia îi acordă asistență juridică.

Având în vedere că, un principiu esențial în desfășurarea procesului penal îl reprezintă principiul oficialității, doctrina a clasificat subiecții în oficiali și particulari, subiecții oficiali fiind judecătorul, procurorul și organele de cercetare, iar subiecții particulari fiind părțile și ceilalți participanți la procesul penal.

Legiuitorul în art.363 alin.2 din Codul de procedură penală a stabilit pentru instanță obligativitatea de a trimite dosarul de îndată, după redactarea hotărârii, doar procurorului, având în vedere rolul acestuia de subiect procesual oficial în cadrul procesului penal.

Conform dispozițiilor art.92 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, la care Regulamentul de organizare și funcționare administrativă al Înaltei Curți de Casație și Justiție face trimitere, ca legislație secundară dată în aplicarea legii principale, avocații studiază dosarele în arhivă, având prioritate la studierea dosarelor; **scoaterea din incintă a dosarelor, actelor și lucrărilor, în afara cazurilor prevăzute strict de legiuitor, fiind interzisă.**

Textul la care face trimitere apărarea în susținerea cererii, respectiv dispozițiile art.385³ alin.2 raportat la art.363 alin.2 fraza finală din Codul de procedură penală, face parte din categoria **acelor cazuri prevăzute de legiuitor**, prin care se stabilesc în sarcina instanței obligativități, în sensul celor arătate anterior, respectiv de trimitere a dosarului **doar procurorului**.

În consecință, Înalta Curte apreciază că dispozițiile art.363 alin.2 fraza finală din Codul de procedură penală, a căror neconstituționalitate a fost invocată, nu au legătură cu soluționarea cauzei, neavând relevanță față de starea de fapt incidentă în spetă sau față de probele administrate, dispoziția legală stabilind în sarcina instanței doar obligativitatea de a trimite dosarul procurorului, după motivarea hotărârii.

În concluzie, Înalta Curte va respinge:

- cererea formulată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară;
- cererile formulate de recurenta intimată inculpată Jianu Paula Irina, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.III din Legea nr.202/2010 și ale art.305 alin.2 Cod procedură penală;
- cererile formulate de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.52 alin.2 - sintagma „iar dacă se găsește necesar” - Cod procedură penală și ale art.363 alin.2 fraza finală Cod procedură penală, toate excepțiile fiind inadmisibile.

Față de soluția respingere a cererilor privind neconstituționalitatea dispozițiilor legale mai sus menționate, Înalta Curte apreciază că nu se mai impune analizarea cererilor de suspendare formulate în cauză.

5.Cu privire la cererea formulată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de întrerupere a judecății și de sesizare a Secțiilor Unite în vederea

schimbării jurisprudenței penale în materia interpretării art.124 și art.128 din Codul penal, Înalta Curte, analizând actele și lucrările dosarului, o apreciază ca inadmisibilă, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art.25 din Legea nr.304/2004, Înalta Curte de Casație și Justiție se constituie în Secții Unite pentru :

a) soluționarea, în condițiile prezentei legi, a sesizărilor privind schimbarea jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție ;

b) sesizarea Curții Constituționale pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare.

Modalitatea de sesizare în vederea schimbării jurisprudenței instanței supreme este reglementată expres de dispozițiile art.26 din Legea nr.304/2004.

Astfel, „dacă o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că este necesar să revină asupra propriei jurisprudențe, întrerupe judecata și sesizează Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, care judecă cu citarea părților din dosarul a cărui judecată a fost întreruptă. După ce Secțiile Unite s-au pronunțat asupra sesizării privind schimbarea jurisprudenței, judecata continuă”.

Structural, Înalta Curte de Casație și Justiție este organizată în 4 secții – Secția I civilă, Secția penală, Secția a II-a civilă, Secția de contencios administrativ și fiscal -, 4 complete de 5 judecători și Secțiile Unite, cu competență proprie, potrivit dispozițiilor art.19 alin.2 din Legea nr.304/2004.

Analizând dispozițiile legale mai sus enunțate, rezultă că **doar o secție** a Înaltei Curți de Casație și Justiție are calitatea procesuală de a sesiza Secțiile Unite privind schimbarea jurisprudenței.

Sintagma prevăzută în art.26 din Legea nr.304/2004 "dacă o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că este necesar să revină asupra propriei jurisprudențe" se referă la jurisprudența celui care are calitatea de a sesiza Secțiile Unite, ori Completului de 5 Judecători nu i-a fost conferită această calitate de către legiuitor.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte va respinge, ca inadmisibilă, cererea de întrerupere a judecății și de sesizare a Secțiilor Unite în vederea schimbării jurisprudenței penale în materia interpretării art.124 și art.128 din Codul penal, cerere formulată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian.

6.Având în vedere toate argumentele mai sus dezvoltate, Înalta Curte urmează a respinge:

- ca nefiind concludente și utile cauzei, probele solicitate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina, în susținerea cererilor

privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen fixat pentru judecarea cauzei;

- ca neîntemeiate, cererile formulate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen fixat pentru judecarea cauzei;

- ca neîntemeiată, excepția privind constatarea neconvenționalității dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, excepție invocată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian

- ca inadmisibile, toate excepțiile de neconstituționalitate invocate în cauză.

- ca inadmisibilă, cererea de întrerupere a judecării și de sesizare a Secțiilor Unite în vederea schimbării jurisprudenței penale în materia interpretării art.124 și art.128 din Codul penal, cerere formulată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Respinge, ca nefiind concludente și utile cauzei, probele solicitate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina, în susținerea cererilor privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen fixat pentru judecarea cauzei.

Respinge, ca neîntemeiate, cererile formulate de recurenții intimați inculpați Năstase Adrian și Jianu Paula Irina privind constatarea nulității absolute a încheierii din data de 3 aprilie 2012, de preschimbare a primului termen fixat pentru judecarea cauzei.

Respinge, ca neîntemeiată, excepția privind constatarea neconvenționalității dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, excepție invocată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian.

Respinge cererea formulată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.32 alin.1 teza finală din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, excepția fiind inadmisibilă.

Respinge cererile formulate de recurenta intimată inculpată Jianu Paula Irina, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea

dispozițiilor art.III din Legea nr.202/2010 și ale art.305 alin.2 Cod procedură penală, excepțiile fiind inadmisibile.

Respinge cererile formulate de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, de sesizare a Curții Constituționale vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art.52 alin.2 - sintagma „iar dacă se găsește necesar” - Cod procedură penală și ale art.363 alin.2 fraza finală Cod procedură penală, excepțiile fiind inadmisibile.

Respinge, ca inadmisibilă, cererea de întrerupere a judecării și de sesizare a Secțiilor Unite în vederea schimbării jurisprudenței penale în materia interpretării art.124 și art.128 din Codul penal, cerere formulată de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian.

Fixează termen, în continuare, pentru judecarea fondului cauzei la data de 23 mai 2012, ora 9⁰⁰, Sala Secțiilor Unite

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 17 mai 2012.

PREȘEDINTELE
ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Judecător **Livia Doina Stanciu**

JUDECĂTORI:

Florentina Dragomir

Maricela Cobzariu

Sofica Dumitrașcu

Ioana Alina Ilie

MAGISTRAT ASISTENT
Alina Gabriela Păun

Red. și teh. A.G.P.